

text Joan Olivares

dibuixos Javier Lacasta Llácer

la tortuga setciències

animallibres

I tu, què fas contra el canvi climàtic?

Unes quantes idees pràctiques i alguna d'extraordinària

En VALERI té nou anys, un pare que viatja molt i una àvia xerraire, simpàtica i sàvia. També té molta vergonya... sobretot quan la seva nova veïna li diu guapo o li fa

un petó a la galta!

L'ELVIRA és molt espavilada i té els cabells de color panotxa. Abans vivia a Elx, però la seva mare ha trobat feina en una peixateria i ara és la nova veïna

d'en Valeri. També és la seva nova companya d'escola!

La BALBINA és l'àvia xerraire, simpàtica i sàvia d'en Valeri. Passa molt de temps a casa perquè es va trencar l'os del maluc saltant en paracaigudes. S'entreté

preparant berenars magnífics i explicant històries sorprenents. Quina sort que tenen, en Valeri i l'Elvira!

I TU, QUÈ FAS CONTRA
EL CANVI CLIMÀTIC?

1

L'àvia està molt contenta

–Valeriii!

–Ai, àvia, ja vinc, no cal que cridis tant!

–No, si encara faràs tard. Que no recordes que te'n vas d'excursió?

Ai, punyeta! Se n'havia oblidat. En Valeri salta del llit com si tingués una molla al cul i corre cap al bany alhora que va despullant-se.

L'àvia li va al darrere apagant llums i recollint la roba que deixa pel passadís.

–Ves amb compte amb l'aigua calenta –fa tota atrafegada–. No convé gastar-ne gaire, que el rebut del gas puja molt.

–Què vols –contesta en Valeri des de la dutxa–, que em quedi congelat?

–Només et dic que vagis amb compte. Ahir vaig veure un programa a la tele que deia que...

Però en Valeri no l'escolta, ha sortit com una exhalació de la dutxa, s'ha eixugat amb la tovallola i ja torna a la seva habitació. L'àvia, una mica resignada, tanca l'aixeta que gotejava i va cap a la cuina a acabar de fer els entrepans. Al cap d'un moment arriba ell amb la gorra, sabates de muntanya i una jaqueta d'aquelles d'hivern plegada sobre la motxilla. «Encara que és primavera, a

la nit refrescarà», li havia dit l'àvia mentre ho preparaven tot.

–Que no tens paper d'alumini, àvia?

–No, són millors aquestes bossetes de paper reciclat. Ah, i en acabat les plegues ben plegades i les tornes a casa, que es poden reaprofitar.

–Ni que fóssim pobres! –diu en Valeri.

–Reciclar no és de pobres ni de rics, és de persones responsa...

Riiinnnggg, el timbre l'ha interrompuda.

–Segur que és l'Elvira, afanya't, no féssin tard.

–Adeu, àvia –li fa un petó i arrenca a córrer.

–Adeuuuu, àvia –ha sonat una veu de noia des del fons del passadís.

–Adeu, Elvira... Valeri, apaga el llum –ha cridat l'àvia, però no li han fet cas.

Quan ha anat a apagar-lo, l'àvia veu que a en Valeri, amb les presses, li ha caigut la gorra. L'agafa i corre cap a la finestra per si de cas encara els veu, però ja han travessat el carrer i desapareixen per la cantonada. Així que se'l posa al cap amb un gest elegant i se'n va pel passadís fent passos de ballarina. Està tan contenta. Ja fa quinze dies que el traumatòleg li ha donat l'alta. El maluc li ha quedat de primera, i avui ella i la seva amiga Agostina, la mare de l'Elvira, coneixeran el nou professor de l'escola de paracaigudisme. Diuen que és un home extraordinari!

2

Serra de Mariola

–Serra de Mario...ola, seerra de Mario...
ola. Tota a flore...ee...ee...ee...ee...ee. Tota a
floretes sí, tota a floretes no, tota a floree...
tes! On van les socarraades...

Oi que no sabeu on van d'excursió? És
clar que sí, ho heu endevinat: a la serra de
Mariola. L'Aloma, la mestra de medis, fa es-
tona que els diu que facin el favor de cantar

més baixet perquè ensordeixen el conductor, però ni cas. Ella fa morros com si s'hagués d'enfadar, però al cap d'una estona s'afegeix al cor. Aquella tonada és tan apegalosa.

–A fer floretes sí, a fer floretes no...

–Repunyeta! He perdut la gorra –salta en Valeri.

–Si vols et puc deixar el meu barret! –li ofereix l'Elvira, que seu al seu costat a l'última fila de l'autobús.

–És de noia! –En Valeri l’ha rebutjat amb un gest de menyspreu.

–Aquest comentari és molt masculista, Valeri.

–Que no t’agraden les noies o què? –diu l’Ariel, un noi que seu a l’altre costat de l’Elvira.

–Doncs no... –En Valeri no ho pot evitar, és tocar el tema de les noies i posar-se vermell com un pebrot.– Vull dir... sí...

L’Ariel no va a la mateixa classe que ells, és alt com un pi i juga a l’equip de bàsquet. L’Elvira també hi juga, però no l’encerta tant com l’Ariel, ja li agradaria. A en Valeri, això dels esports... Ell prefereix les mates, pintar, escoltar música o passejar pel parc. Sort que a l’Elvira també li agraden aquestes coses, si no, seria capaç... de fer surf, fins i tot. Per l’Elvira, ell seria capaç de tot.

–A mi no me'l deixes? –diu l'Ariel a l'Elvira, i ja l'hi ha pres de les mans.

Se'l posa i comença a fer carasses i postures ridícules. L'Elvira intenta recuperar-lo, però l'Ariel se l'amaga darrere l'esquena i ella no hi pot fer res, com que és tan gros.

